

Poszt – Prae

(Avagy: Uroboros – a farkába harapó kígyó – és Abraxas a „dupla-lényegű” találkozása Szentkuthy Miklós szövegtengerének egy-egy örvényében.)

*A „tartalom” azáltal lett önmagábnál önmagává,
hogy összesűrűsödött, egybecsomósodott és csak vak
tehetetlenségi nyomatókként létezett, valahol messzire elkallódva
a formájától: formák és tartalmak kétlaki életet éltek.*

**

A Meru-hegy (szanszkrit nyelven Sumeru): a Tejút magja.
Nimród csillagképén keresztül jutunk csillagösvényen a Tejút
közepébe.
Vetített kép(zet)ünkben felül- és belülnézeti világképek mutatják
az utat...

Kínai mitológia: Xuanwut teknősként ábrázolták, amely köré
egy kígyó tekeredik... Az uroborosz-jelkép a mitológiában egy
saját farkába harapó sárkány is lehet...

A Tejút: Földünkről látható panorámaképe a farkába harapó
kígyót, illetve a Világteknőst jelképezi. Nut egyiptomi istennő
védelmező teste a Tejút...

Thor és Jormungand (Midgard-kígyó, Jörmungandr) harca...
Jelenleg is láthatjuk őket egy képzelt hologramban. Genbu és a
Világkígyó is ott vigyorog...

Az uroboros: az örökkévalóságot, valamint az örök körforgást
és a folyamatos megújulást jelzi, rezonálja. A végtelen meg-
újulás és (az alkímiában is) a halhatatlanság jelképe...

Ó, dermedt, majd feloldódó,
Önnön (m)értékeit is meghaladó:
Vaskos és hosszú, sima, hűvös-bőr tapintású
Síkos lény, anonim-alakzatú!
Ó, gyakran magába forduló: kígyó-uborka-kígyó!

**

Az Abraxas-gemmák a római császárkorban igen elterjedt, amulettként használt mágikus gemmák, melyek egy-egy csoda-alakot ábrázoltak, rajta a bűvös erejű Abraxas szóval, görög írásban...

Az *alaknak* emberi törzse volt: növény-démon karokkal, kakasfeje: lángoló taréjjal, a lábai pedig hullámszó-sziszegő, örökké vedlő és újraöltöző kígyók voltak. Egyik kezében korbácsot, a másikban koszorút tartott. A gnosztikus szekták az Abraxas-gemmák mintájára a középkorban talizmánokat készítettek, amelyek a legtöbb baj ellen megóvták hordozójukat...

„Nekem minden sikerül, sike-sikerül, a baj elkerül...”

Misztikus szöveg-szövetek pókháló-térkép foszlányai...
Sötétségbe szőtt gomolygás-foltok öröm(leány)magányai...

Abrakadabra-gong! Habra hab...
Ólmosan fortyogó penészhab-latyak...
Fémesen rekedt gerjedelem, remegés-alap...
Absztrakt hangzat-ábrázat. Tanra tan...

**

*Minden „valami” olyan itt, mintha csak
egy középkori ajak sápadt szirmai közül hullna alá,
szigorú és hideg porzóként. (...) Hullámai úgy viszonylanak
formában és mozgásban egymáshoz, mint egy mozdony szédült kerekei,
melyeket a karok leleplező mozgása kísér az iram méhében.*

*Élménytől a kifejezésig:
a legközönségesebb
lehetőségek leltározása*

...

Fragmentumok, szövegroncok, no. II.

...

a tükörben pedig volt, ami volt

...

ám, a szemhártya alatti, szemfolt
mögötti tájban, a sivatagos,
holtvárosi szikes:
szürke-lepedékes,
barnás hínár-hártyával belepett
tenger-részletre emlékez(tet)ett...

elvéte, ősi szélkerekek ma-
rad-vá-nya-i meredeztek eme
tájak előtti tájból: félig be-
temetett óriás fa-mutánsok,

heherészve és fityiszt mutatva
az ég (vagy „Manitu” szellemarca)
felé...

*

eközben, egy kiállítás-megnyitón
autista kislány az üvegpadról
fluoreszkáló labdával vonaglón
nyöszörög-röhögcsél a felolvasón:

*...elitta(m) a kör(m)öm fényét
elitta(m) a hajhagymákat*

– *nedvem szívta(m) szembogárból* –

*elitta(m) a szem fehérjét
elitta(m) a mágiákat...*

*

kisvártatva:

egy idősödő művésznő
mint bábos és műlovarnó:
*elmondott egy aforizmát
s megcsókolta farom izmát*

*

amott:

frekventáltan zaklatott
szimultán-zord szólamok:

fröccsentett gerbera
preparált cimbalom
tejfölös gordonka
csúsztatott rágalom

majd:

herpesz gölem mesüge
árpász nyálhal ízibe
akileül: felüle
óriás-nász ki(s)csibe

ó:

szerep csecse szerencse csan
nan-han hangzat alakzat-tan
manír fakír fakír manír
szemre szeszes szerecsén ír

*

hajnal-borda
(bordal helyett)
albínóban

árok-ágyék fetregése
(aznaposok kihült kelyhe)
domb-negatív szélhűdése

vétek vétek
a Védákat megettétek
vedte-szedte árok-verte
mocsarában genny-he-reg-ve

tettleg tett reng
tetra-ferment mer merenghet
merenghet *merr*:
alfa-elfe elm-folyása hermet-permet

hajnal-borda
ráng a hóban

*

egy világvégi lefolyócsatornából
most ínycenc *freak*-jelenetek
bukkannak föl

mocsárlény és zöld-hályog
foszladozó *folklor*-lápos
ölelésén át látjuk:

homokos hordalék
közettörmelékekkel
iszapos táj-szelet
a lucskos folyó nyaka a
hegyekből kitekередik
hogya völgy ölébe ontsa
ásványokkal teli
vérét

poétikus
felhők alatt
alluviális
tájkép dagad...

*

itt pedig:

spirálba tekert
áttetsző ólom a felhő
felhő al-hőiben
duzzadó felhő

pulzáló-porladó
habszivacs-tekerics
mákonyos ólom
álmodó foncsor

las-sít-va for-gá-cso-ló-dó
alakzat-trancsír
tömörből – a foszlányba
foszlányból – a rétegbe
spirális elme-tánc

majd vad vihar-köpet...
nar-co-phon-y-a

*

intermezzo

vers a felhőről:

ó, képlékeny-tömör, áttűnő szivacs!
türkiz habzás, lyukacsos kéksajt-álom,
gomolygó foszlás, hártás én-halálom;
etheri émelygés, rezgő lég-ragacs...

felhő a versről:

ó, érzékeny sömör, vágykeltő ripacs!
züllés, romlás, hátsó rímedet hágod;
szorongó képmás, múltad „in-halálod”,
kényszeres kétkedés, hörgő
maszk-ragacs...

*

örüljenek egek
űrüljenek (az) emberek...
harsogjon a tenger
s minden benne-való!

jaj az alvilág meztelen
s az élő-holt mind megremeg...

a reménytelenség összezúz
a bosszúság elhomályosul...
a bizonyosság az élő hús
lenne ám beteg árnyék vonul

a mozdulatokban
és az avas fény
megromlik obszcén
fél-gondolatokban...

űrüljenek (az) egek
őrüljenek emberek...

Fragmentumok, szövegroncsok, no. III.

..... ~ ... ~

Katedrális!
(*Nostradamus*)

Viadukt!
Ki kiáltott?
(*Immár késő...*)

Belső kakukk
Szól amott
:
Ungathanda ukuba...
Haniry ny hanana...

Shisai hy phoet kyaitetaal
S a néhai vágy-moped két kéjtállal...

(Zulu, malagaszi, burmai és hunniai hallucinációk.)

--

Ó, hommage-montázs!

Nincs kakadu, nincs akadály –
mondta Kodály
(a *módszeres*) –
mondta Kassák
(Őt most ássák)
elő újra,
s mondja: szeresssssss!

(Eres szere szép veretes...)

Eközben, amott, „odaát”,
sírásó szaval holt ódát:

Hamvas Bella a *Határon*...
Heliáne: *Karneválon*...

Kinyalták a királylányt...
A király hányt...

--

Jelenések...

*Felhők, nedvedző felhő-rések:
Pedopanlupa felől...*

*Füstölnek a menstruáló kémények,
súlyosan gomolyog a méreg... Itt a Varázsló lakik;
és a legnagyobb katlan: alattunk a vulkanikus ének...*

*A négytüdejű óriáspók bebúvik kövei közé a parton:
csípése halálos, de ő már ismer, tenyéréből etetem...*

*Hallom a kirihurea-tyúkot: álmában...
Fekete és olajzöld: hullámtaraj és kagylófény, holdezüstben...*

*Hajnalderengés...
Győző-bátyám koponyáján deres bajusz-rés...*

*Felhők, kéklő felhő-falloszok:
Panpedelupe felől...*

- -

Intermezzo, avagy közjáték-töredékek, illetve egy fél-álomban élő álom-részlet:

Parsifal-eposz (Wolfram von Eschenbach, Wagner, Marienbad, kúria, 1845).
Élőjáték: sérülés, majd sebláz általi komponálás a Grál nyomában... II. Lajos udvara, Grál templom: látványterv, 4 és fél órás (utolsó) opera, Bayreuthi színpad... Amfortas: bariton, Gurnemanz: basszus, Parsifal: tenor, Klingsor: bariton, Kundry: szoprán, Titurel: basszus, Grál lovagok: I. tenor, II. basszus, Négy fegyvernök: két szoprán, két tenor, Viráglányok: egy alt, négy szoprán, egy mezzo-szoprán. (Valahogyan Trisztán és Izolda is a színpadra keveredik, de az örök lelkődösik őket...)

Titurel, az első Grál király: egykor angyaloktól, az ég küldötteitől vehette át a Szent Grált. Az *Utolsó vacsora* kelyhében (ugyebár) a Megfeszített vére folydogált. És a lándzsát is megkapta Titurel, melyet ama római „legionárius” döfött Jézus oldalába... Ecce homo! Íme, a dárda... Az ereklye csodatevő ereje tekintélyt adott a „rendnek”. Monsalvat hegyén, hatalmas templomban: beavatott lovagok (hermetikusan) őrizték... Ám, Klingsor, a varázsló megirigyelte s létrehozta (egy bizonyos-bizonytalan, képzeletbeli sivatag közepén) a Mágia országát, buja Viráglányokkal, és... Jaj, Amfortas lovag Kundry-virág csapdájába akadt, és... Itt: az álom-rész megszakadt...

Utórezgések. Ébredés előtt a következők mosódnak össze: apokrif evangéliumok, kopt gnosztikusok (*Papyrus Berolinensis*), az akhmim-kódex néven is ismert papirusz, amely az V. század elején: tollakba burkolva, egy fal-belsőben (talán egy klauzúra falán), egy keresztény temetkezési helyszínen volt elrejtve... Hülozoizmus, pánpszichizmus, faunológia, kozmogónia, apokaliptika (de origine mundi)...

A *leírót* három iker-leánya ébresztgeti. Anna, Luna és Zoé: nemzójük homlokát, nyakát és köldök-környékét csókolgatják...

--

Egy tükör-sima, mattrá csiszolt obszidián-falon az alábbi vers-véset olvasható:

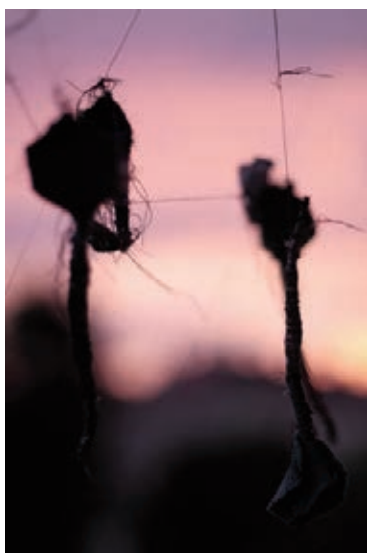
Appendix

Szúrágott fa
Homokóra
Serceg-reped
Homok perereg

Kék-kristályos
Karcos-ráncos
Kvarc-opálos
Ón-halálos

Higany-beteg
Homok perereg
... ~ ... ~ ...
Szaturnuszi
Éj közeleg

... ~ ... ~ ...

Céllal I. - installáció, textil, céna, 2015